

**HAND
BAL
X-TRA**

**N A T I O N A A L
HANDBAL**

50 JAAR UPS EN DOWNS BIJ HV ARENA HECHTEL-EKSEL EN PEER

Het 50-jarige bestaan van HV Arena Hechtel-Eksel en Peer werd gevierd met een stijlvolle voorstelling en receptie, gevolgd door een bruisende kinderdisco en een al even leuke fuif. Ook al werd dat gouden jubileum omwille van Corona gevierd in het 51ste bestaansjaar van de club.

Een merkwaardige geschiedenis trouwens bij deze Limburgse club, die opklom tot de top van het Belgische handbal, maar die dan weer een terugval kende, maar de laatste tien jaar gestadig bouwt aan een nieuwe toekomst. De Liga-reeksen geraken opnieuw in zicht en dat allemaal dankzij de eigen jeugdwerking. Als daar niet mag op geklonken worden!

Voorzitter Joris Peijnenborg heeft het allemaal mee opgezocht en kan een boeiend verhaal geven over de geschiedenis van zijn club.

“Zo’n vijftig jaar geleden was de sport erg populair in onze streek en al dadelijk werd er met handballen in competitieverband begonnen. De ene ploeg heette Peer Aristo en de tweede heette Peri en kwam uit Hechtel. In tegenstelling tot hetgeen velen dachten, heeft de naam Peri niks te maken

met de naam van dat eerste team. Peri betekent immers ‘rondom’ in het Latijn en het doelt op een ploeg van spelers uit de buurt. De leden woonden rondom Hechtel en vandaar de naam.”

KAN JE IETS MEER VERTELLEN OVER DIE BEGINJAREN?

Joris Peijnenborg: “Hechtel was in de zeventiger jaren een bruisende gemeente met vier dancings (waaronder ‘den Aristo’), meer dan dertig bars en je kon zowat overal een goed

stukske eten. Maar toen het mannenteam na de training in de sporthal van het Don Boscocollege, naar ‘Sporting bij Jeaneke’ trok, werd het meteen een eigen lokaal. Jarenlang bleven ze daar naartoe gaan en Jeaneke groeide uit tot een soort ‘clubmoeder’, bij wie iedereen wel eens terecht kon voor een goede babbel.

Het handbal stond toen in ons land nog in haar kinderschoenen. Soms werd er in een sporthal gespeeld, maar ook op een voetbalveld, een dorpsplein en soms zelfs al eens in een vleeshal. Via het handbal kwamen we ook op plaatsjes waar we nog nooit geweest waren. En Arena speelde in Wallonië een competitie in soms piepkleine gehuchten.”

MAAR GELEIDELIJK AAN WERD HET TOCH IETS PROFESSIONELER?

“Ik denk dat toen de stap naar een modernere visie van een club gezet werd, waarin ingezet werd op jeugdopleiding. De bedoelingen waren goed, maar hoe deed je dat het best? En dus werd de hulp ingeroepen van collega’s of mensen met ervaring in jeugdopleiding uit Duitsland.

Het belangrijkste was misschien wel dat de jeugd opkeek naar de mannenploeg, waar de sportieve ambitie en de vriendschap tussen de leden een voorbeeld was. Vriendschap en sportiviteit vormen nog steeds het DNA van onze club tot vandaag.”

TOEN KWAMEN OOK DE SUCCESJAREN?

“Zeker. De club bleef groeien in de tachtiger jaren. Het mannen- en het vrouwenteam promoveerde tot de hoogste reeksen en de jeugd ploegen werden regelmatig kampioen in hun leeftijdscategorie.

Aan geld geraakten we o.a. door een grote papierslag in Peer en door sjachermarkten in Hechtel. Die laatste bestaan nu nog steeds.

Het hoogtepunt kwam er in 1996, toen onze vrouwenploeg de beker van België won en we twee seizoenen op rij Europees speelden. De mannen trokken hun plan in de hoogste nationale reeks en als club genoten wij veel aanzien in het Belgische handbalwereldje.”

MAAR TOEN KWAMEN DE MAGERE JAREN...

“In het begin van de 21ste eeuw konden we inderdaad ons niveau niet handhaven. Het liep mis op organisatorisch en financieel vlak, terwijl ook op sportief gebied de motor begon te sputteren. Tussen 2010 en 2012 bleef er van het ‘grote’ Arena nog één mannenploeg over, plus twee jeugd ploegen: U8 en U10 en zelfs geen vrouwenteam meer.”

TIJD OM DE KOPPEN BIJ MEKAAR TE STEKEN...

“Inderdaad. Wij zetten opnieuw sterk in op de jeugdwerking. Wij organiseren sinds enkele jaren kampen en stages voor de jeugd. Drie jaar geleden startten we daarmee met zes deelnemers, maar het jaar nadien namen er al 22 kinderen deel. We willen ook een ‘crowd funding’ actie opstellen en ons jaarlijks beachhandbaltoernooi wordt een stijgend succes.

De doelstelling is om opnieuw een Liga-club te worden, zowel bij de mannen als bij de vrouwen. En volgens mij staan we daar momenteel heel dicht bij. Het voornaamste aan die teams zal ook zijn, dat ze gebouwd zijn op de eigen jeugd

JORIS PEIJNENBORG: “WAAROM HANDBAL LEUKER IS DAN VOETBAL”

EEN CLUB MET EEN VISIE?

“Dat mag je wel zeggen. Enkele jaren geleden hadden we een reünie met de vraag ‘Wat vind je van onze club?’ Eén van de opmerkingen was juist dat er een gebrek aan visie was. Daar willen we natuurlijk op inspelen. De doelstelling blijft dus dat

we eerlang opnieuw een Liga-club worden, gebaseerd op de eigen jeugd.

Maar een ander aspect dat bij de bevraging zeker ook naar voren kwam, was dat nagenoeg iedereen het ook belangrijk vond dat wij een familieclub bleven. Er werd trouwens geargumenteed dat het handbal leuker was dan het voetbal. Bij die laatste sport blijven dikwijls spelers op de bank zitten, terwijl het bij ons toch regel is dat iedereen moet meespelen. Als de club opnieuw blijft groeien, moeten we zeker zorgen voor voldoende begeleiding en moeten we trachten zo veel mogelijk mensen te mobiliseren als vrijwilligers.

In die gedachtegang werden dan ook enkele pioniers op dat gebied in de bloemetjes gezet: Marcel Vanderhoydonc, Jan Aerts, Jaak Jacobs, Dominiek Put en Guido Baeten.”

Tekst: Marcel Coppens

